

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **M. A. H. A.**, zast. Mgr. Faridem Alizeyem, advokátem, se sídlem Stodolní 7, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 9. 2018, č. j. CPR-32806-2/ČJ-2017-930310-V242, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, č. j. CPR-32806-4/ČJ-2017-930310-V242, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 11. 2018, č. j. 19 A 26/2018 - 45,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort Frýdek-Místek (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 6. 11. 2017, č. j. KRPT-241169-27/ČJ-2017-070022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona správní vyhoštění a podle § 118 odst. 1 citovaného zákona stanovila dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku. Současně určila podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky do 46 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Rozhodnutím ze dne 11. 9. 2018, č. j. CPR-32806-2/ČJ-2017-930310-V242, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 24. 9. 2018, č. j. CPR-32806-4/ČJ-2017-930310-V242 (oprava se týkala příjmení žalobce, dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalované žalobou u Krajského soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl. Dospěl totiž k závěru, že správní orgán prvního stupně nepochybil, pokud žalobci uložil správní vyhoštění, a žalovaná proto správně jeho rozhodnutí potvrdila.

[4] Krajský soud předně uvedl, že správní orgán prvního stupně si k rozhodnutí opatřil potřebné podklady a náležitě zjistil skutkový stav věci. Celé správní řízení přitom bylo vedeno v českém jazyce za přítomnosti tlumočníka do jazyka arabského, za přítomnosti tlumočníka žalobce převzal i stejnopis oznámení o zahájení správního řízení a rovněž s ním byl sepsán protokol o vyjádření účastníka správního řízení. Tento protokol obsahoval příslušná poučení a z jeho obsahu plyne, že správní orgán žalobci sdělil, z jakých zjištění a podkladů vycházel, žalobce byl s těmito podklady seznámen a bylo mu umožněno se k nim vyjádřit. Správní orgány rovněž vycházely ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, podle něhož je vycestování žalobce do země původu možné.

[5] Krajský soud také vyslovil, že z rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, z jakého skutkového stavu správní orgány vycházely, jak hodnotily pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudily. Obě rozhodnutí správních orgánů jsou řádně odůvodněna a jsou plně srozumitelná a přezkoumatelná. Z rozhodnutí rovněž zcela jednoznačně vyplývají důvody, pro které došlo k naplnění podmínek pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Bylo jednoznačně prokázáno, že žalobce pobýval na území České republiky od 22. 10. 2017 do 31. 10. 2017 bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, a to i přes to, že s ním již v minulosti bylo vedeno řízení o správním vyhoštění.

[6] Správní orgány se podle krajského soudu zabývaly posouzením věci jak z pohledu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, tak i s ohledem na přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců. Tyto úvahy přitom krajský soud označil za zcela přezkoumatelné. Nepřisvědčil tudíž žalobci, který měl za to, že správní orgány nedostatečně zvážily jeho nepříznivý zdravotní stav. Krajský soud k tomu dále uvedl, že žalobce se nemůže odvolávat na špatný zdravotní stav a nutnost další léčby v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu již do České republiky přicestoval. Bylo na něm, aby si za účelem dalšího léčení na území České republiky vyřídil příslušné povolení, což neučinil. Během správního řízení přitom žalobce neuvedl ničeho o tom, že mu zdravotní stav znemožňuje si potřebné povolení vyřídít. Podle krajského soudu správní orgány rovněž přílehlavě zdůraznily, že žalobce nemá žádné vazby k území České republiky a nebyla zjištěna ani tvrzena jeho integrace do české společnosti či společenské, kulturní a ekonomické vazby na území České republiky.

III.

[7] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní brojí proti rozsudku krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností opíraje se o kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel má především za to, že správní orgány a krajský soud nesprávně posoudily otázku naplnění podmínek pro uložení správního vyhoštění a stanovení doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie. Omezily se přitom pouze na obecné a ničím nepodložené závěry o splnění podmínek podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 téhož zákona, aniž by podle § 174a zákona o pobytu cizinců přihlídkly ke stěžovatelovým tvrzením o jeho zdravotním stavu;

pokračování

hodnotily toliko jeho kulturní a společenské vazby na území České republiky. Stěžovatel má na rozdíl od správních orgánů a krajského soudu za to, že rozhodnutí o správním vyhoštění je ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nepřiměřené s ohledem na jeho zdravotní stav. Nutnost pokračování v rehabilitacích a stanovené léčbě v Lázních Klimkovice považuje stěžovatel za omluvitelný důvod nerespektování povinnosti zdržovat se na území České republiky jen s platným vízem.

[9] Stěžovatel namítá i to, že se krajský soud řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které jsou jednak součástí správního spisu a jednak vyšly najevo v rámci řízení před soudem. Konkrétně stěžovatel krajskému soudu vytýká, že ačkoliv mu byla známa jeho aktuální zdravotní situace, nereflektoval tuto skutečnost v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců v odůvodnění napadeného rozsudku. Krajský soud nevzal v úvahu ani stěžovatelovo tvrzení o jeho povinnosti uhradit závazek vůči lázeňskému zařízení a s tím související nemožnost odcestovat z území České republiky. Tato pochybení podle stěžovatele způsobila nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[10] Stěžovatel dále poukazuje na to, že správní orgány v řízení porušily § 2, § 3, § 4 odst. 1 a § 50 odst. 4 správního řádu.

[11] Stěžovatel nakonec správním orgánům i krajskému soudu vytýká to, že se nezabývaly možností postupu podle § 122 zákona o pobytu cizinců. Zatížily tím svá rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti.

[12] Součástí kasační stížnosti učinil stěžovatel i návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 10. 1. 2019, č. j. 4 Azs 379/2018 - 24, návrhu vyhověl a kasační stížnosti odkladný účinek přiznal.

IV.

[13] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napaden pouze způsob rozhodování správního soudu, který nehodlá blíže komentovat. Zdůraznila přitom, že ve svém postupu a ve svých závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí neshledává pochybení. Co se týče stěžovatelem namítaného postupu podle § 122 zákona o pobytu cizinců, žalovaná uvádí, že v posuzovaném případě nedošlo k naplnění podmínek pro jeho možnou aplikaci. V dalším žalovaná odkázala na své vyjádření k žalobě.

[14] Se závěry uvedenými v napadeném rozsudku se žalovaná plně ztotožnila a navrhla proto zamítnutí kasační stížnosti.

V.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumaje přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[16] Nejvyšší správní soud předně posuzoval námitku uplatněnou s poukazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel shledává napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Kasační soud proto připomíná,

že nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána především tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74). Krajský soud v nyní posuzované věci výstižně popsal skutkový stav věci, stanoviska účastníků řízení a předestřel relevantní a ucelené právní závěry, kterými stěžejní žalobní argumentaci vypořádal. Zohlednil přitom výsledky správního řízení a v něm shromážděné informace. Stěžovatel ostatně proti výkladu podanému krajským soudem v kasační stížnosti obsáhle brojí a na více místech s ním polemizuje, což by v případě chybějících důvodů prakticky nebylo možné. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku přitom nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163, nebo ze dne 6. 12. 2016, č. j. 7 As 179/2016 - 37).

[18] Stěžovatel konkrétně nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů spatřuje v tom, že v něm krajský soud nezohlednil při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců jeho aktuální zdravotní situaci, ačkoliv mu byla známá. Nejvyšší správní soud však ověřil, že se krajský soud této problematice podrobně věnoval v odst. 18 napadeného rozsudku.

[19] Stěžovatel také krajskému soudu vytýká, že nevzal v úvahu jeho tvrzení o povinnosti uhradit závazek vůči lázeňskému zařízení a s tím související nemožnost odcestovat z území České republiky. Ani této námitce kasační soud nepřisvědčuje. Krajský soud se v napadeném rozsudku neopomněl vyjádřit ani k této otázce. V odst. 6 napadeného rozsudku vysvětlil, že: „[ž]alobce u jednání setrval na svém stanovisku k věci a nově uplatnil tvrzení, že má závazek vůči lázeňskému zařízení v podobě platby za léčbu v celkové výši ke dni jednání 70.000 Euro. Tento závazek vznikl postupně ihned po vydání prvního rozhodnutí o správním vyhoštění v roce 2017. K tomuto tvrzení soud nepřiblížil, neboť jej žalobce uplatnil až po uplynutí zákonné lhůty pro podání žaloby dané § 172 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů. Důkaz, který žalobce k tomuto tvrzení navrhl vyžádáním zprávy od příslušného lázeňského zařízení o výši předmětného závazku žalobce za léčbu, soud pro nadbytečnost neprovedl, neboť jak výše uvedeno, tento důkaz žalobce navrhl k tvrzení, k němuž nebylo možno přiblížit, a důkaz tak byl nadbytečný.“ V předestřeném postupu krajského soudu Nejvyšší správní neshledal žádné pochybení.

[20] Nejvyšší správní soud ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek nevykazuje vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Nezjistil ani to, že by napadený rozsudek trpěl vadou nepřezkoumatelnosti pro nesrozumitelnost či jinou vadou řízení před krajským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku. Kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tedy nebyl naplněn.

[21] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá i to, že správní orgány i krajský soud pochybily, jelikož při posuzování naplnění podmínek pro rozhodnutí o správním vyhoštění v jeho případě nezvažovaly přiměřenost tohoto rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu k jeho zdravotnímu stavu a k nutnosti pokračování v rehabilitacích a stanovené léčbě v Lázních Klimkovice. Správní orgány a krajský soud podle stěžovatele hodnotily přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců pouze ve vztahu k jeho kulturním a společenským vazbám.

[22] Nejvyšší správní soud uvedené kasační argumentaci nepřisvědčuje. Přiměřeností rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 174a zákona o pobytu cizinců ve vztahu

pokračování

ke stěžovatelem uváděným zdravotním důvodům se správní orgán prvního stupně zabýval na straně 5 rozhodnutí o správním vyhoštění, žalovaná na straně 6 napadeného rozhodnutí a krajský soud v odst. 18 napadeného rozsudku, aniž jim lze vytknout, že se dostatečně podrobně nezabývaly konkrétními skutkovými okolnostmi posuzovaného případu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se závěry žalovaného a krajského soudu, že stěžovatel není oprávněn dovolávat se svého špatného zdravotního stavu a nutnosti další léčby v České republice, neboť v takovém zdravotním stavu již do České republiky přicestoval. Stěžovatel byl přitom povinen si ještě před příjezdem do České republiky vyřídit takový druh povolení k pobytu, aby pokryl celou dobu svého léčení. Je pouze jeho věcí a pochybením, že na svou povinnost pobývat na území České republiky s platným oprávněním k pobytu rezignoval. Netvrdil přitom ničeho o tom, že by mu jeho zdravotní stav znemožňoval si potřebná povolení vyřídit. Neoprávněný pobyt stěžovatele na území České republiky bez víza nebo jiného oprávnění k pobytu tudíž neospravedlňuje skutečnosti, že je stěžovatel hendikepovaný, léčí se v Lázních Klimkovice a jeho léčba ještě podle lékařů není ukončena.

[23] Ze správního spisu je rovněž zřejmé, že správní orgán prvního stupně již rozhodnutím ze dne 22. 3. 2017, č. j. KRPT-64760-23/ČJ-2017-070022, uložil stěžovateli správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 5 měsíců, a dobu k vycestování z území České republiky do 36 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Žalovaná toto rozhodnutí k odvolání stěžovatele potvrdila rozhodnutím ze dne 28. 6. 2017, č. j. CPR-11065-2/ČJ-2017-930310-V236, a krajský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalované rozsudkem ze dne 13. 9. 2017, č. j. 18 A 17/2017 - 19. Vykonatelnost uvedeného prvního rozhodnutí o správním vyhoštění nastala dne 22. 10. 2017. Stěžovatel se však nedostavil pro výjezdní příkaz, území České republiky neopustil, a tudíž od 22. 10. 2017 (vykonatelnost prvního rozhodnutí o správním vyhoštění) do 31. 10. 2017 (zahájeno v pořadí druhé řízení o správním vyhoštění, které je předmětem nynějšího řízení o kasační stížnosti) pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, resp. bez platného oprávnění k pobytu. Tím se dopustil opakovaného porušení právních předpisů. Byly tedy splněny podmínky pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění podle §119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 téhož zákona. To ostatně stěžovatel v kasační stížnosti ani nezpochybňoval.

[24] Nejvyšší správní soud tudíž dospěl s ohledem na výše uvedené skutečnosti k závěru, že správní orgány ani krajský soud nepochybily, pokud dospěly k závěru o uložení správního vyhoštění stěžovateli. V této souvislosti lze také doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, nebo ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43). Obdobně nahlíží na uvedené právo i Evropský soud pro lidská práva (srov. např. rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, či rozsudek velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10).

[25] Stěžovatel dále v kasační stížnosti v obecné rovině namítá porušení § 2, § 3, § 4 a § 50 odst. 4 správního řádu. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených v § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s., uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah jím posléze vydaného rozsudku. Jinými slovy, pokud stěžovatel uplatní kasační námitku v obecné rovině, může se jí právě a jen v takovém rozsahu zabývat i soud (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014,

č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, nebo usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78). Kasační soud tvrzená porušení správního řádu neshledal. Správní orgány ve správním řízení postupovaly v souladu se zásadou zákonnosti a dalšími zásadami uvedenými v § 2 a § 4 správního řádu. Zjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (zásada materiální pravdy uvedená v § 3 správního řádu) a přihlížely ke všemu, co vyšlo v řízení najevo ve smyslu § 50 odst. 4 správního řádu.

[26] Ke stěžovatelově námitce uplatněné s poukazem na § 122 zákona o pobytu cizinců Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že uvedené ustanovení se může uplatnit až v případě, že po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění nastanou okolnosti, na jejichž základě se správní vyhoštění jeví přehnaně tvrdým. V řízení o správním vyhoštění proto nemají správní orgány možnost se danou otázkou zabývat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016 - 44, nebo ze dne 28. 11. 2019, č. j. 4 Azs 390/2019 - 27). Správní orgány ani krajský soud tudíž nepochybily, pokud ve svých rozhodnutích podle § 122 zákona o pobytu cizinců nepostupovaly.

VI.

[27] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[28] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. června 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu